

J Ö N S S K R Ä D D A R E I P Ä R U P

bodde med hustrun Else i sydstra hörnet av Pärup intill skogen vid gränsen till Gummarp. Från Gummarps gräns räkntat var Jöns skräddares det tredje skiftet omfattande 3 tld skog och fälad samt lika stor areal odlad mark. Grydan från det lilla torpet räckte till en ko, en gris och några höna. Antalet husdjur kunde variera beroende på grädan. Skötseln av djuren fick den lilla guman Else åtaga sig helt och hållet, enär den värkbrutne och delvis förslamade Jöns endast kunde förflytta sig med hjälp av käpp och krycka. Hans arbetsplats i storstugan var den punkt där solstrålarna under förmiddagen smög sig in genom det lilla fönstret på södersidan. HÄR framlevde Jöns Skräddare sitt liv genom att hjälpa den som var byx-läs. Han var nämligen byxskräddare till yrket, och på hans tid var det ingen bagatell, eftersom skinnbyxorna var på modet. Else fick sköta löpande göromål när det gällde jordbruket. Under sommarkvällarna efter att kon mjölkats var det djurskötarens plikt att med kon i sällskap ägna sig åt miljövärd. Vägkanterna skulle ju betas. I många fall utgjorde detta bete ett gott tillskott till det i yvrigt magra vallbetet. Flocka grönt till grisen, hacka och blanda en välsmakande kost åt nasse var också vardagsarbete åt Else. När lingenon började bli röda ute på tuvorna på skogsskiftet, passade Else alltid på att bärja den lilla skörden, innan hjälpsamma människor invaderade egendomen. För att få lingenon riktigt mogna togs solljusets senare till hjälp. En tjänst åt Jöns Skräddare och hans Else ville alltid Jöns belöna med "en liden vider peng". Med en tiöring i handen sa Jöns: Kom min lille påg, så ska du få en liden vider peng. Jo jo män, han ska ha en peng. Else: Ja tror ente han vill ha den liden peng. Var tiöringen hamnade till sist är ju inte svårt att förstå. Ett mynt med en såpass valyr tog man gladeligen emot. Och resonemanget om den tiöringen mellan Jöns och Else varade nog den dagen ut. Hynsen som gick fritt ut och in över tröskeln tog ingen hänsyn till om Else serverade kaffe på bordet intill den fint uppbyggda utdragsängen. När man blev bjuden till bords att njuta av läckerheterna som Else åstadkommit, kunde det minst väntade inträffa. Den bruna hönan reste sig i sänghuset

och ville tala om att något inträffat därstädes. Med ett skri som gav eko i hela sädra Färup anmälde hon att hon gjort sitt och ville ut. Att den stackaren som satt och njöt av sitt kaffe inte fick "dåndimpen" är något oförklarligt. Hade rymdfararna varit uppfunna på den tiden hade han säkert lämpat sig för något liknande. Nu tackade Else sin bruna höna för tillskottet i huset och gav henne en godbit för sin prestation. En annan höna, den gula, hade från gården uppfattat uppståndelsen, varför hon med sitt kacklande kungjorde för Else, att även hon ville hjälpa till med en liten gåva. Från truskol, via sängtacket, var vägen välkänd för den gula, som efter en stund skade på med ännu en guldklimp. Mot kvällen samlade Else sina skyddslingar på pinnen ovanför svinstian, som var belägen vid sida av kons bäsplats. Några större utrymmen förekom ej på den tiden om det gällde för människor eller djur. Men belåtna var alla inom Jöns Skräddares familj. Kon lämnade mjölk, Else kärnade smör, grisen stånade efter en finare måltid, och hansen fann sig tillrätta efter att ha lämnat vederbörliga guldklimpar i sänghyrnet. Storbelaften var Jöns, när Else läste ur Hörbyposten att noteringen på smör hade stigit med ett löré pr kg. En ljusning i tillvarom så god som någon